

TROCHU DIVNĚ• POHĚDKA

ÁšterĚ½, 05 Ě•erven 2018

PovĚ-m vĚjm pohĚdku o muĚ¾i, kterĚ½ nauĚ•il salĚjt zpĚ-vatĚ! Byl jednou jeden muĚ¾ a ten nemĚl rĚjd hlĚvkovĚ½ salĚ a od tĚ doby, co jsem ji nauĚ•il vaĚ™it, docela ji snesu. Kdyby Ě¾eny neumĚly vaĚ™it, k Ě•emu by byly na svĚtĚ?

Jednou, kdyĚ¾ Ějel v noci z hospody, pĚ™emĚ½Ějel: tak Ě¾enu jsem taky nemĚl rĚjd a od tĚ doby, co jsem ji nauĚ•il vaĚ™it, docela ji snesu. Kdyby Ě¾eny neumĚly vaĚ™it, k Ě•emu by byly na svĚtĚ?

PĚ™emĚ½Ějel, co by tak mohl nauĚ•it salĚjt, aby jeho existence na svĚtĚ mĚla smysl. Ě el tichou nocĚ-, v dĚlce sem tam houknul sĚ½Ěek. Tu kvĚkla Ě¾Ěba, tu ponrava skĚ™Ě-pla bĚ™Ě-Ěkem o cestu. Jinak bylo ticho v pravdĚ hrobovĚ.

UĚ¾ to mĚjm! NauĚ•Ě-m salĚjt zpĚ-vat, aby na svĚtĚ nebylo takovĚ½ ticho. Je nutno dodat, Ě¾e tohle celĚ½ se stalo jeĚtĚ pĚ™ed vynĚlezem mĚsta, tramvajĚ-, aut, motorek, cirkulĚrek a sekaĚek na trĚvu a jeĚtĚ dlouho pĚ™ed tĚ-m, neĚ¾ se Ě¾eny nauĚ•ily kromĚ vaĚ™enĚ- taky mluvit.

Jen co pĚ™iĚjel domĚ-, vzal si stoliĚku a usedl na zahradu, mezi Ě™Ědky salĚtu. AĚ¾ do rĚjna trpĚlivĚ uĚ•il salĚjt zpĚ-vat a tak nĚkolik nocĚ- po sobĚ.

Jednou veĚer, kdyĚ¾ sedĚl na zĚpraĚ¾Ě-, uslyĚjel ze zĚhonu ĚjevenĚ-. LĚj la la la laa la...taa dy da daaa da. VyskoĚil a bĚĚ¾el na zahrĚdku. To se salĚjt tiĚje rozezpĚ-vĚval. V pĚ™edu soprĚjn, ve druhĚm Ě™Ědku alt, tenor ve tĚ™etĚ- Ě™adĚ a vzadu, skoro u kompostu, bas. MuĚ¾ zĚ stal zkoprnĚlĚ½. Jednou nohou v paĚitce a druhou v petrĚeli. StĚl a poslouchal jak salĚjt zpĚ-vĚj kĚ½rie eleison. KĚ½Ě½rie elee ee e eee e eee eeeee eeeleison.

Od tĚ doby salĚjt na svĚtĚ k nĚĚ•emu je.

PouĚenĚ- na konec: Jestli mĚjte pocit, Ě¾e na svĚtĚ k niĚ•emu nejste a nikdo vĚjs nemĚj rĚjd, nauĚ•te se zpĚ-vat. NoĚnĚ-k neohroĚenĚ Ě¾eny

PS.
Ne, fakt jsem si nevzala Ě¾ĚdnĚ½ prĚĚky, ani jsem si nevlezla do vany s vodkou...